

9758

Pałac Michałowski.

XII.

II

Inch. 54/58 t. 13

1.

Pałac i park ellichalowskich.

Przebiegający czerwony bokorydek i balustrady
długości, tworzący ulicę: Kapucyjską, Kretai-
ską, Studnicką i Podwalę, zabudowany ro-
stał między r. 1890-1900 na miejscu po-
przedniego parku i pałacu, wzdłuż do po-
czątku, 19 w. własnością hr. Wodnickich a
później rodziny Piotra Ellichalowskiego, poe-
sa, senatora, racnego wywateka i dyplomego
malarsa. Pałac, jednopiętrowy z podjazdem
kolumnadym, położony w parku rozległym,
wśród starych, posępnym wiarom i dębom.
Był rezydencją wielkopolską w całym słow,

tego macierium. Kiedy jeszcze nie istniały
 drześniejsze plantacje, posiadłość ta była ślicz-
 ną warzą, pora murawii. Kresowa a historyczne
 wspomnienie, związane z osobami Kościuski
 i generała Wołlickiego, uczyniły tę siodri-
 bę jakby relikwią narodową; z tego bowiem
 pałacu, przez furtkę w murze, naprzeciw klasyto-
 nu O.O. Kapucynów wyszli obydwaj niezapomnieni
 pamięci wodzowie, dla poświęcenia szabel w Ko-
 ściele Kapucynów. Wastare lipy przerosły wy-
 mi konarskim mur, skalający park i stano-
 wiły w lesie w ulicach, w Warszawie w ulicy dół
 Kapucyńskiej jakby wielkie sklepienie nad,
 chodnikiem, chroniąc przed szkodliwym sto-

maciey, lub deszczem Krakowian, darzących do
 kościoła O.O. Kapucynów. W serworok tej pięknej
 posesyi wryta, się wydłużonym kwadratem
 niewielka posiadłość Wisniewskich, poimiej
 Schuchtor, z ładnym parterowym domkiem,
 w ogrodzie, pełnym słodkich kwiatów, od
 uli. Pochwale wieloletniemu i sławnemu, stacheta-
 mi. W tym to właśnie ogrodzie, rozkochany
 w pięknej pałacie Schuchtorowie poeta, Edmund
 Wasilewski, wyśpiewał swoje najpiękniejsze pieśni;
 i nie drw, gedy do uatkuienia, w maciey
 miorze mógł się był porycy nie, czar tego ra-
 katka, przesunym, letnim rankiem, smier
 rozkwitłych i rozwijających lip, rozśpiewane

w parku placowo, upajający zapach wóz, połą-
 chome z harmonijnym, drzewkiem klasztor-
 nym, wywołującym na „Święt Pański”, wryst-
 ko to czyiś to miejsce, urocze. Dla mnie,
 mieszkanki. drugiego irodziszcia, ten sli-
 my rakatek był zawsze, umiłowanym celem
 posiedzeń. Wejście do parku tworzyła
 t. zw. „bramka”, a raczej czworobok, jedno-
 piętrowa bawita, z murem, o słicznym widoku
 na planty i park mieszkanki, w którym
 podobno chwilowo gościł Kościuszko. Później
 bramę widać było palas. Bramka ta piękna,
 dawata perspektywę ul. św. Elżby; widoczną
 już z Rybki, bawita tworzyła teje rakolice-

nie - Realność ta była wyłączeniem własnością i
 siódmą z dwóch córek s. p. prezesa Senatu, fun-
 datora zakładu ogrodniczego dla osierociłych
 chłopców, Piotra Ellichalowskiego; panna Józefa, k.
 obelarnia ślicznym głosem sopranowym, była
 znakomitą śpiewaczką i tak głosem jak i po-
 stacią nadawała się do wagnerowskich oper,
 ale wówczas pojęcia, jak i wielka pobliwość
 rodziny ellichalowskich, nie dozwoliły jej smu-
 kać światowej kariery. P. Józefa dawała się
 słyszeć w kościołach krakowskich, lub w kon-
 certach na do broszure cel, w których zawsze
 jaknajchętniej brata udzielał głosów i miało
 ocenić jej fenomenalny głos i muzykalność.

siostra p. Józefa, p. Helena, etc. genialna ma-
 larka kam., porucznik sztuki, została ra-
 kownicą w Górnym, bracia zaś osiedli w dob-
 rach swoich w Galicji. Przez lat wiele zamiesz-
 kiwała p. Józefa, etc. wraz z towarzyską swą,
 panną Elżbietą, ijąc w doświadczeniu,
 kiedy po Krakowie wzięła się wiesić o spore-
 dawu jej realności miasta i samego kościoła
 Krakowian; a co dopiero kiedy dowiedziało się,
 że miejsce, opromienione historycznym
 wspomnieniem, stało się dupem magistrackiej
 spekulacji. Wierzyć prościej nie chciało,
 aby p. Elżbieta, która była bogata i ucie-
 cha, mająca w domu bogatą rodzinę, porby-

7.

wła się swój oświeceniu z tak lekkim sercem.
Przezwyciężając bógom, To tu w myślenie stopniem
niepatrytycznym. Trudnym, nie spowodowania,
kierownością myślenia, w celu wyrażenia,
miastem, um. na celu jakiś swój cel. Rozwinięci.
Kra-kowianin. Dale myślarz swego otwarcia w te-
wie i pisuach. Gładem wyraża się, inwekty-
wy do i ulrotem naszej bogatą się stokracy,
z sobą której wiek się nie umiera, który
ty piękny sielony, myślarz był se szczerze nie-
pomyślnych gościcieli. Wierzący, tej, wad-
co wadliwy, sprawy, był adwokat. Hórej,
Póling. W jego to głębi, powstał projekt pbe-
sumiecia, słabiej, już nie na myśl p. Mi-

chłopskiej, myśli politycznej swej, moral-
 nie i materialnie walczącej rzeczywistości. Pro-
 miany alekhał on był interes władcy. Ktoś
 o ich waleczności i porządku po-
 ty się nie myśli, pod uderzaniem, wskar-
 ścią grubego muru pieknego pałacu, budaty od-
 wiedzona pod uderzającą siłką.
 Wtedy zaczęto demontować mur od strony kościo-
 la. O. Zupacyłow i porządek, kolei na Justka
 Kościuski, w tłumie porządkujących się ludzi
 również oburzeni i gwałtem posypali się
 porządkowcami pod adresem byłej władzy i
 jej doradców. O waleczności pałacu, okalającego
 cyrki muru i myślenie wspaniałych liści, uni-

odczuci. się rozległość potęgi. Ogromny kwadrat
 gruntu. w którym widać światło krótką rzekę, waga
 misernego cmentarza w czasie wjeżdż. Tuż kra-
 kon pielgrzymował w stronę Podwala, nieoprac-
 dnie wuśrodku. — Porosło parcellary
 gruntu pod budowę domów. Stwierdził się ualeć si-
 i w krótkim przeciągu czasu stał się komplek-
 sacyjny, wzniesionych kamienic, tworzą-
 cich wąską ulicę. Pettinger budował sobie
 dwupiętrową kamienicę na Podwale, od wschodu
 z wiatkiem na plaży. Dla udogodzenia, opisał
 publicznie postanowiło na razie w całość i pier-
 „bramkę” w podłogę, której rury i rękaw, spo-
 wodował wzniesienie przylegające murowi,

pokrył si tościnnia do brzości, bluzę, ułła-
ję. Tuu sa bytkosi syglac suu luy, jak
uiceny i kisi sprout. W. Nic lat kilka jes-
ce. branka idotła. nylot ul: su. etuuy.

W. Nic. jak wszystko m. swicie. i uicelo
sowoli oburzenie, uicibly skargi i uicelo
uall cula, sprawy, boresto do soczacku uliu-
uoy. oile byli lacy, kłómy uicioru swoy
-rka uic spusiła i isiora borek uicłka uoy-
uall 1914. pocielo uoyca pamiętkow
brankę, gily, pocielo, tż ualyt uoyaly ku-
pice i radca uicisłki Jan Władysław Federowicz
i uicudowit dom si. kuy, stauowiacy uoy
ul: Polowa i Sulewicki. Roc uicł Tomelli
Pocielka Krakowa i kaciudaw teci uoy-

Stugoletnia. Towarzystwa, zwanego p. Ellacke-
ka, za którą i p. Ellackańska przenie-
sła się wkrótce do dzielnicy.

Włochat Hores Pettiger wie Hugo wie, a się
cisnęło w okien swojego brata i wyskoczyć,
także mu nie pozwoliło, umiał bowiem. W
le wieku, po ośmiu latach, swój rodzinny majątek
miał, a któregoś dnia, po śmierci brata
się umiędzy, wianem przed nim, 20. 11. 1914.
wzruszył w swoim życiu a co gorzej, że i małe
studenckie zapracowało. Pellaera i Lurici-
skich Pettigerów. W roku 1914. i 1915.
w jego pracowni, w której i bibliotek,
pomocą do tego, i wiadomości, w
wzruszenie odwołują się do niego. Potomstwu cor.

Surieci od czasu alienacji. Ołó i le
 piczniej parsi licz borysiat, kuszce i r. 1918
 kuszce i r. 1918, Burszki i r. 1918, do cefrau-
 dacyi. Ofcra ta tyła wielada sursacya,
 gely p. Oryszki i r. 1918, ci i r. 1918, ob i r. 1918,
 je ko surieci i r. 1918, To i r. 1918, i r. 1918,
 od i r. 1918, k i r. 1918, i r. 1918, i r. 1918,
 p i r. 1918, i r. 1918, i r. 1918, i r. 1918,
 wie i r. 1918, i r. 1918, i r. 1918, i r. 1918,

Nie gewonnen,

so gewonnen:

also:

Wurde! Gut gemacht....

16
czytaniem i domem. Wówczas brydkiś
dzwon iść. Tris kopalnia, złota... a sie
musiło być doboru co się dobre kości.
Nie. rucaiem kamieniem na. buorymurka,
patoracych w dal; praciya, oni dla. przy
szluch, pokolui... Wracam. wiec honor
majdorecznym słowem

Waiwa gaske
ek. Ek.

PAPER
WILLIAM

